

VAGANT

ОРГАН ЧНУ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ

**Спецпроект:
Зустрічаємо Новий рік
з Вагантом**

Читайте на ст. 8

**Випускник
Могилянки Павло Река
винайшов унікальну
сонячну черепицю**

Читайте на ст. 5

**5 причин не дивитись
«Зоряні війни»**

Читайте на ст. 10

Життя у стилі «нуль відходів»

Читайте на ст. 11

• Про головне

У цьому номері читайте:

• Про головне.....	2
• Новини:	
Інтерактивна лекція керівника «Укргазбанку» Миколи Тюкаєва.....	3
Науково-практична конференція про Лісабонський договір та ЄС.....	3
Конкурс краси особистості «Перша Леді».....	4
Могилянська футбольна команда продовжує безпрограшну серію ігор.....	4
Перемога ком'ютерників в категорії соціальних проєктів на «Startup Fest».....	5
Випускник Могилянки Павло Река винайшов унікальну сонячну черепицю.....	5
• Корисно студенту:	
Студентство: зараз VS раніше...6	
Як прокачати свою англійську?..7	
• Спецпроект «Зустрічаємо Новий рік з Вагантом»:	
Як незвично зустріти Новий рік?.....	8
Як святкують Різдво в різних країнах?.....	8
Ялинка: штучна VS жива?.....	9
• Цікаво про:	
5 причин не дивитись «Зоряні війни».....	10
Життя у стилі «нуль відходів».....	11
Драма у житті жінки.....	12
Те, що тобі потрібно: соціально-психологічний центр у Могилянці.....	13
Квест-кімнати: як не зіпсувати собі перше враження?.....	14
«Стіни» в Європу.....	14
Студентський квиток – у смартфоні.....	15
• Враження:	
Невже соромно бути українцем?.....	16

• **2 грудня** – у приміщенні Вченої Ради ЧНУ імені Петра Могили відбулася науково-практична конференція «Лісабонський договір – 10 років після набуття чинності. Що змінилося у функціонуванні ЄС?». Захід пройшов у рамках Всеукраїнської щорічної науково-методичної конференції «Могилянські читання – 2019».

• **3 грудня** – відбулася відкрита лекція голови Одеського територіального управління Національного антикорупційного бюро України Володимира Деуліна. На зустріч завітали студенти інституту державного управління та юридичного факультету, а також викладачі Могилянки.

• **5 грудня** – за ініціативи ІГ СУМ в Миколаєві та Центру українських студій ЧНУ імені Петра Могили у Могилянці відбувся Благодійний ярмарок.

• **5 грудня** – волонтерами Червоного Хреста міста Миколаєва було проведено базовий тренінг з надання першої домедичної допомоги для студентів-екологів. Присутніх в інтерактивній формі ознайомили з базовими поняттями та принципами допомоги. Після чого ті мали змогу повторити та відпрацювати на практиці отримані знання та вміння. Всі охочі могли попрацювати з дорослими та дитячими манекенами для відпрацювання серцево-легеневої реанімації.

• **6 грудня** – в рамках діяльності #SocialWorkPracticeClub відбулась відкрита лекція «Implementation of Principles of Social Justice in the USA» («Впровадження принципів соціальної справедливості в США») Соні Геба, стипендіатки програми міжнародних академічних обмінів імені Фулбрайта (Браунівський університет, США).

• **10 грудня** – до ЧНУ імені Петра Могили завітав директор Миколаївської філії Товариства «ФРІДОМ ФІНАНС Україна» Сергій Платонов. До зустрічі були запрошені викладачі та студенти другого курсу факультету економічних наук.

• **11 грудня** – кафедра соціальної роботи, управління і педагогіки ЧНУ імені Петра Могили провела благодійну акцію до Дня святого Миколая. Представники кафедри разом зі студентами організували збір коштів на подарунки для Миколаївської загальноосвітньої школи-інтернату № 3.

• **11 грудня** – у приміщенні актової зали ЧНУ ім. Петра Могили відбулась творча зустріч з народним артистом України Олександром Гонаболіним. Зі сцени звучали інструментальні твори композитора у виконанні автора та Муніципального камерного оркестру Миколаївського міського палацу культури та урочистих подій, художнім керівником якого є Наталя Пльчук.

• **13 грудня** – проведено навчальну пожежну тривогу. Головною метою проведення навчального тренування стала перевірка готовності студентів, викладачів та персоналу структурних підрозділів ЧНУ імені Петра Могили до швидкої і безпечної евакуації.

• **13 грудня** – відбулась інтерактивна лекція керівника відділення «Укргазбанку» в місті Миколаєві Миколи Тюкаєва. Захід проходив на базі факультету економічних наук. Організатором заходу виступив Віктор Погромський, доцент кафедри економіки та підприємництва Могилянки.

• **19 грудня** – у приміщенні філологічної бібліотеки відбулася відкрита лекція від Олександри Філоненко «Чарівні історії Faerie (і трохи про Йоль): магія новорічних свят».

• **19 грудня** – в телевізійній студії ЧНУ ім. Петра Могили відбулась трансляція сьомого випуску ток-шоу «Контраргумент», спільного продукту Petro Mohyla TV та інформаційного ресурсу «Громада.News».

• **20 грудня** – в актовій залі відбулися збори трудового колективу. Серед питань порядку денного – звіт ректора за 2019 рік та проєкт нового статуту університету.

Інтерактивна лекція керівника відділення «Укргазбанку» в місті Миколаєві – Миколи Тюкаєва

У ЧНУ імені Петра Могили відбулась інтерактивна лекція керівника відділення «Укргазбанку» в місті Миколаєві – Миколи Тюкаєва. Захід проходив на базі факультету економічних наук. Організатором заходу виступив Віктор Погромський, доцент кафедри економіки та підприємництва Могилянки.

Вітальне слово виголосили Віктор Погромський та декан факультету економічних наук Олена Філімонова. Спікер Микола Тюкаєв розповів про історію банківської системи, тлумачення банківської системи в Україні та наголосив на обраній «Укргазбанком» стратегії розвитку «ЕКО-банку» для підвищення енергоефективності та енергетичної незалежності України, а також для всебічної підтримки проектів, пов'язаних з ефективним використанням енергоресурсів та зменшенням шкідливого впливу на довкілля. 17 травня 2016 року Міжнародна фінансова корпорація (IFC) та

«Укргазбанк» підписали угоду зі спрощення доступу до фінансування для компаній, що бажають запровадити відновлювальні та енергозберігаючі технології і допомогти розкрити «зелений» економічний потенціал країни.

Лекція проходила з численними елементами інтерактивності не лише шляхом залучення студентів до обговорень, а й через проведення вікторини на фінансово-економічну тематику, за правильні відповіді в якій студенти отримали заохочувальні призи.

«Сьогодні студенти мають можливість поспілкуватися з одним із провідних топ-менеджерів «Укргазбанку». У нас проходить черговий захід, який фактично ілюструє прак-

тичну діяльність наших економістів. Як викладач дисципліни «Історія економіки та економічної думки» вважаю, цей інтерактив є логічним завершенням курсу. Ми отримали органічне уявлення про економічний генезис», – зазначає Віктор Погромський.

Медіацентр ЧНУ
ім. Петра Могили

Науково-практична конференція «Лісабонський договір – 10 років після набуття чинності. Що змінилося у функціонуванні ЄС?»

2 грудня 2019 року у приміщенні Вченої Ради ЧНУ імені Петра Могили відбулася науково-практична конференція «Лісабонський договір – 10 років після набуття чинності. Що змінилося у функціонуванні ЄС?». Захід пройшов у рамках Всеукраїнської щорічної науково-методичної конференції «Могилянські читання – 2019» та відповідно до проекту програми Еразмус+ Жан Моне Модуль «Управління в ЄС та політика європейської інтеграції» в Інституті державного управління. Мета заходу: поширення знань про інституційно-правову систему, особливості управління, прийняття рішень та політику ЄС серед студентів, науковців, державних службовців, соціальних працівників та учнів шкіл.

Вступне слово взяла голова організаційного комітету науково-практичної конференції, доктор наук з державного управління, професор, заступник директора Інституту державного управління ЧНУ імені Петра Могили Світлана Сорока. У своїй промові вона зазначила важливість Лісабонського договору для функціонування ЄС, країн-членів ЄС та розвитку інституційних питань загалом для існування Євроспільноти. Побажаннями плідної наукової роботи та звершень відкрив

конференцію доктор наук з державного управління, професор кафедри місцевого самоврядування та регіонального розвитку Інституту державного управління ЧНУ імені Петра Могили, проректор з наукової роботи ЧНУ імені Петра Могили Володимир Беглиця. Важливість конференції та питань, що на ній розглядають, зазначили й гості заходу: заступник директора департаменту, начальник управління зовнішніх відносин, зовнішньоекономічної діяльності та європейської інтеграції Зульфія Капуста та директор департаменту з надання адміністративних послуг Миколаївської міської ради Дмитро Лазарев, який, до речі, є випускником Інституту державного управління ЧНУ імені Петра Могили.

Долучився до привітань та побажань учасникам конференції й директор Інституту державного управління ЧНУ імені Петра Могили Володимир Ємельянов. Михайло Багмет, який є директором Інформаційного центру Європейського Союзу ЧНУ імені Петра Могили та професором кафедри місцевого самоврядування і регіонального розвитку Інституту державного управління ЧНУ імені Петра Могили, поділився спогадами про заснування, розвиток та перешкоди, що мав

Інформаційний центр ЄС Могилянки на початку свого існування. Участь у конференції взяли державні службовці і представники органів місцевого самоврядування, науковці, соціальні працівники міста Миколаєва та області, професорсько-викладацький склад різних університетів, аспіранти, магістранти спеціальностей «Публічне управління» та «Соціальна робота» ЧНУ імені Петра Могили, представники громадських організацій.

Доповіді представлені відповідно до таких напрямів:

- історія прийняття Лісабонської угоди
- Лісабонська угода як основа для реформування системи управління ЄС та її ефективність
- роль Лісабонської угоди в правовому та інституційному розвитку ЄС
- досвід Європейського Союзу для реформування публічного управління в Україні
- розвиток соціальних стандартів та захисту прав людини Європейського Союзу: досвід для України.

Медіацентр ЧНУ
ім. Петра Могили

Студентки ЧНУ ім. Петра Могили представили університет на Конкурсі краси особистості «Перша Леді»

27 листопада студентки миколаївських вишів брали участь у регіональному етапі Конкурсу краси особистості «Перша Леді», яку проводить ГО Студреспубліка. У конкурсі взяли участь 8 студенток з різних навчальних закладів міста.

ЧНУ імені Петра Могили представляли три студентки: Дарина Коноваленко, Софія Сидорук та Світлана Чечель. І хоча головний титул цього року дівчатам вибороти не вдалося, студентки гідно представили університет і кожна стала «Першою Леді» в різних номінаціях, а також отримала цінні подарунки від партнерів конкурсу.

Головною метою конкурсу був пошук гармонійного образу дівчини, яка приваблива не тільки зовні, але і вну-

трішньо. Гідна такого титулу також повинна бути талановита і соціально активна, щоб на найвищому рівні представити Миколаївщину на всеукраїнському півфіналі конкурсу «Перша Леді-2020/2021». Кожна з дівчат представила відеовізитку, де розповіла про себе і свої захоплення. Номінантки на корону в конкурсі талантів виконували музичні хіти, танцювали і демонстрували акторську майстерність. Дар'я Коноваленко, студентка другого курсу спеціальності «Журналістика» отримала титул «Перша леді Грація 2019». Дар'я має неабиякий досвід участі у подібних заходах, адже є володаркою 8 всеукраїнських і 2 всесвітніх титулів конкурсів краси і таланту. «Цілеспрямованість – для мене не просто слово. Я б хотіла святкувати свій випускний зі своїми однокурсниками, але в цей час я летіла до Італії, щоб представити Україну на світовому конкурсі краси і поборотися за титул «Best model of the Universe». Там моїми друзями стали міс

Японія і містер Америка. Я прагну впевнено йти до своєї мети», – каже Дар'я.

Дівчина вже понад три роки працює моделлю, за плечима Дар'ї десятки зйомок, показів, телеєфірів. Вона дефілювала подіумом у сукні Валентина Юдашкіна, знімалася у проєкті Нового каналу, рекламувала всесвітньо відомі бренди. Проте моделінг для дівчини лише хобі. «Найзаповітніша моя мрія – стати професійною телеведучою. Перші кроки до своєї мети я почала робити дуже рано. Два роки я працювала ведучою власної програми на ТК Миколаїв, я сама готувала для себе образи і писала сценарій, вела концерт до Дня міста, десятки міських концертів і різноманітних заходів. Моє серце б'ється в ритмі великого міста, я постійно прагну чогось нового і вважаю, що чим вищу планку ти собі поставиш, тим більшого зможеш досягти, тому я обираю впевнено йти до своєї мрії», – зазначає Дар'я.

Дякуємо дівчатам за гідне представлення університету на регіональному етапі Конкурсу краси особистості «Перша Леді» та бажаємо успіхів!

Медіацентр ЧНУ
ім. Петра Могили

ЧНУ ім. Петра Могили продовжує безпрограшну серію ігор на Чемпіонаті України з футболу серед студентських команд

27 листопада футбольна команда ЧНУ ім. Петра Могили приймала гравців КПУ «Спартак» (м. Запоріжжя) в рамках XIX Чемпіонату України серед вищих навчальних закладів у групі «Південь». Гра пройшла на стадіоні в парку «Перемоги». Могилянці багаторазово загрожували супернику та вдали реалізували моменти.

Гра закінчилась з рахунком 7:0 на користь команди ЧНУ ім. Петра Могили. Голи у ворота КПУ «Спартак» забили: на 34 хвилині – Скрипніченко Максим, на 43 хвилині – Біневський Сергій, на 59 хвилині – Кіреєв Віталій, на 62 хвилині – Швець Владислав, на 66 хвилині – Студенко В'ячеслав, на 70 хвилині – Рогозинський Валерій та 78 на хвилині – Хуссін Тимофій.

Після проведених чотирьох ігор Чемпіонату України з футболу серед студентських команд, футбольна команда ЧНУ ім. Петра Могили посідає перше місце та має у сумі 7 очок. Чотири проведені гри складаються з двох перемог, однієї нічиї та однієї поразки. Всього за чотири гри наша команда забила 9 голів та пропустила один гол. На другому місці Чемпіонату – команда КПУ «Спартак» (м. Запоріжжя) у якій 6 очок, на третьому місці ФК «Юнга – Морська академія» (м. Одеса), у якій 5 очок.

Склад команди: Агаларов Амір, Паланица Сергій, Скрипніченко Максим, Задера Дмитро, Цветков Даниїл, Рогозинський Валерій, Пасічник Василь, Біневський Сергій, Березянський

Павло, Кіреєв Віталій, Ткаченко Олександр.

На заміну виходили: Жемчужний Сергій, Студенко В'ячеслав, Сергєєв Дмитро, Швець Владислав, Хуссін Тимофій, Козуб Олександр, Ялосовський Ілля.

Головний тренер команди ЧНУ ім. Петра Могили – Геннадій Кураса та тренер Кирило Димов.

Наступна гра Чемпіонату України з футболу серед студентських команд відбудеться у березні 2020 року.

Вітаємо нашу команду з перемогою!

Медіацентр ЧНУ
ім. Петра Могили

Проект факультету комп'ютерних наук Могилянки посів перше місце в категорії соціальних проєктів на «StartUp Fest» в Запоріжжі

29 листопада 2019 року в місті Запоріжжя відбувся фестиваль бізнес-ідей «StartUp Fest». «StartUp Fest» – це креативний майданчик для формування сучасної системи підтримки та стимулювання бізнесу.

Заявки на участь в конкурсі стартапів подали 77 учасників. З них експерти відібрали 33 найкращих проєкта, які стосуються аграрного сектора, економіки, екології, медицини, IT-технологій та інклюзивних програм. Серед відібраних проєктів участь у конкурсі взяли дві розробки факультету комп'ютерних наук Чорноморського національного університету імені Петра Могили: MedLed (кафедра автоматизації та КІТ) та HomeMapру (кафедра комп'ютерної інженерії).

Зазначимо, що це не перший захід, в якому беруть участь представники факультету комп'ютерних наук зі своїми розробками. Так, 5-7 листопада старший викладач кафедри АКІТ Олександр Беліков, Євген Дарнапук та студенти Ірина Сімакова та Павло Ткаченко взяли участь у міжнародному форумі Innovation Market, який проходив у Києві.

Крім битви стартапів у рамках фестивалю відбулися виступи експертів з Великобританії, України, Канади, Польщі, майстер-класи та ділові ігри.

У результаті перше місце в категорії соціальних проєктів посів проєкт MedLed (старший викладач кафедри АКІТ Олександр Беліков та магістрант

Павло Ткаченко).

Вітаємо переможців та бажаємо подальших успіхів!

Медіацентр ЧНУ
ім. Петра Могили

Випускник Могилянки Павло Река винайшов сонячну черепицю, яка може скласти конкуренцію компанії Ілона Маска

Миколаївський інженер-винахідник Павло Река разом із фірмою Solar Service закінчив монтаж першого даху з унікальної «сонячної черепиці» власної розробки, яка може вигідно конкурувати з виробом відомої у світі компанії Ілона Маска. Аналогів його продукції в Україні немає. Про це повідомляється на порталі Укрінформ. Унікальна сонячна або фотоелектрична черепиця нещодавно отримала схвалення і нагороду від UNIDO – установи Організації Об'єднаних Націй (ООН), яка спеціалізується на просуванні міжнародного промислового співробітництва.

Павло Река навчався у Могилянці на факультеті комп'ютерних наук і отримав ступінь магістра. Вже під час навчання в ЧНУ імені Петра Мо-

гили розробив підзарядний пристрій для гаджетів, який працює на сонячній енергії.

У фірмі Solar Service його розробками зацікавилися і почали допомагати втілювати їх на практиці. Знання, отримані в університеті, досвід роботи в компанії, плюс аналіз світового досвіду та власні напрацювання привели його до створення власної моделі «сонячної черепиці».

Ідея народилася у Павла роки три тому. «Деся в 2016 році з'являються промислові зразки фірми Tesla Solar Roof Ілона Маска, а також німецькі розробки. Але в нашій моделі є суттєві переваги. По-перше, вартість. Так, один квадратний метр нашої «сонячної черепиці» коштує близько 180-190 доларів, тоді як німецький аналог – 390 євро. До того ж я чув, що у колег виникали проблеми з герметичністю конструкції. Наша ж повністю водонепроникна», – розповів Павло.

Слід зазначити, що наразі розробки миколаївського інженера вже захищені відповідними патентами.

Першими новинку впробували у Харкові – тестовий дах площею в 54 квадратних метри з «сонячної черепиці» змонту-

вали в селі Руські Тішки Харківської області на будівлі сільської амбулаторії. Навіть у похмурі дні конструкція повністю задовольняє потреби медучастини в електроенергії. Розміщення об'єкту у Харкові пояснюється виробничими контактами, напрацьованими Solar Service за попередні роки. У неї хороші партнерські відносини з одним із благодійних фондів, який опікується цією амбулаторією. Саме він і профінансував сучасний енергоефективний дах для цього соціального об'єкта.

За словами розробника, електростанція має потужність 6 кВт і за місяць виробляє приблизно 500 кВт електроенергії, а норма споживання амбулаторії – близько 300 кВт. Вона повністю забезпечує електрикою все медобладнання й освітлення в денний період. Уночі ж вмикається стандартне електроживлення.

З лютого-березня наступного року планують налагодити серійне виробництво «сонячної черепиці». Для цього вже організована фірма River Solar, де Павло Река є директором. За його словами, «сонячна черепиця» має гарантію 20-25 років. Але буде працювати і далі, виробляючи 80% енергії від своєї номінальної потужності. Загальний же термін служби оцінюється наразі в 30-40 років.

Медіацентр ЧНУ
ім. Петра Могили

• Корисно студенту

Студентство: зараз VS раніше

Мабуть, кожен у своєму житті хоча б один раз чув вираз «А от раніше було краще». Ми вирішили застосувати цей прийом щодо студентського життя. Нині технологічний прогрес зробив процес навчання набагато легшим. Тепер підготовка матеріалів для якоїсь роботи займає менше часу, інформаційних джерел більше як за кількістю, так і за різноманітністю. Зазирнемо, як навчалися в університетах ще якісь 20-30 років тому.

Зупинка I. Як ви пишете дипломну роботу? Напевно, обираєте тему, підшукуєте потрібні авторитетні джерела інформації, друкуєте на комп'ютері з увімкненою функцією виправлення помилок, кожен розділ пересилаєте куратору на перевірку.

А ось наші студенти-попередники друкували свої дипломні власноруч. Така робота писалася заздалегідь (не за два місяці до захисту й навіть не за пів року), бо ж потім потрібно було домовитися щодо друку її на машинці. При цьому, якщо допустили хоча б одну помилку, то передруківувати мали цілу сторінку. Складно уявити, як друкувати реферат, курсову чи дипломну без незамінної клавіші «backspace», правда?

Зупинка II. Контакти. Якщо ви зустріли дівчину чи хлопця в університеті й захотіли запросити її/його на побачення, то що ви робите? Сміливі одразу візьмуть номер телефону, напишуть у Вайбер чи Телеграм. Зазвичай підпишуться в Інстаграмі та почнуть розмову.

Як це було раніше? Сміливі знайомляться та домовляються про зустріч – це правило діє у будь-який час. У іншому випадку для пошуку номеру чи адреси використовували масивні телефонні книги. Якщо потрібно було подзвонити, аби запитати якимось завданням чи ще щось дізнатися, гортали важку книжку, яка була в кожному будинку. Електронні бази та соціальні мережі істотно економлять час, чи не правда?

Зупинка III. Знайшли ви номер у телефонній книзі, а ще ж потрібно подзвонити. Проте як це зробити, якщо не було мобільних телефонів або були,

проте не кожен їх мав?

Були стаціонарні телефонні апарати. Говорити можна було тільки в певній зоні. Територія такого обмеження залежала від довжини дроту телефону. Тому досить часто предмет розмови чули всі, хто був у найближчому оточенні під час дзвінка. На якісь важливі теми в такій ситуації навряд чи можна спокійно поговорити, згодні?

Зупинка IV. Продовжимо ще трохи тему дзвінків. Крокуєте ви вулицею і раптово згадуєте, що забули попередити або розповісти якусь важливу річ. Доставити свій меседж людині потрібно якнайшвидше, ось тут і зараз. Наразі ваша відповідь очевидна – ви надішлете смс-ку або зателефонуєте.

А нашим попередникам потрібно було побігати. Навряд чи довжина дроту для стаціонарного телефону розповсюджувалася на прогулянки містом. Потрібно було відшукати таксофон для дзвінка. Проте будь-яке сильне бажання та радість від знайденого апарату не допоможе, якщо немає копійчинки, щоб заплатити й почути гудок з'єднання.

Зупинка V. Швидкість підготовки до семінарів залежить від швидкості вашого інтернету та складності теми, чи не так? З цими «інтернетами» чи знаєте ви відчуття, коли відстоюєш чергу в бібліотеці, ледве тримаєш купу книжок, сидиш до темряви, виписуєш до конспектів потрібну інформацію? Без сумніву, є студенти, які користуються бібліотечними скарбами, бо ж там можна знайти таке, на що складно натрапити у всесвітній мережі або ж потрібно заплатити за такий матеріал. Проте основна маса студентів проводять дослідження в Інтернеті.

Наша улюблена магія всемережжя

з'явилася порівняно нещодавно і постійно поповнюється. А раніше головним та основним способом пошуку інформації для студентів була бібліотека.

Зупинка VI. Й знову подякуймо благам Інтернету, бо ж без них ви не переглянете фільм чи нові серії улюблених серіалів. А для навчання продивитися документальні та історичні ролики було б не так просто.

Якщо зараз ми можемо подивитися будь-який відеоматеріал через будь-який гаджет, то раніше сам факт наявності відеомagnetofону був ознакою, як зараз кажуть, «лакшері життя». Тому перегляд фільму наших попередників нагадував чимось показ в кіно-театрі зараз – екран був набагато менший, а людей – більше.

Зупинка VII. Є багато способів відволіктися від зубріння та навчання, аби дати мозку трохи відпочити. Багато фахівців пропонують методики на будь-який смак. Як відволікаються сучасні студенти? Сидять у гаджетах, переглядають стрічку в соціальних мережах, щось читають, слухають музику або просто відпочивають у тиші. Часто грають у різні ігри на телефоні чи комп'ютері.

Студентство минулих років також було знайомим геймерам. У гуртожитках стояли ігрові автомати – предки сучасних комп'ютерних ігор. Такі «іграшки» завжди збирали навколо себе юрбу студентів.

Ось таке було життя наших студентів-попередників. Гадаю, що на цьому існування різних лайфхаків та історій не закінчується, адже у студентській зазвичай завжди віднайдеться щось цікавеньке.

Надія Загоруєва

• Корисно студенту

Як прокачати свою англійську?

Впевнена, що у багатьох з тих, хто дійсно хоче вивчити англійську мову, десятиліттями тягнеться такий собі роман: ви то сваритеся і розчаровуєтесь, то знову вирішуйте дати одне одному «останній шанс». Спочатку ти не досить дорослий, потім просто не розумієш навіщо тобі це, а коли дорослішаєш, виникає потреба. До того ж родичі тебе замучали настирними питаннями: «Ну, коли? Коли ми побачимо, як ви двоє щасливо живете разом?».

Що ж, якщо такий розвиток подій тобі знайомий, ти вже на стадії відчаю і того самого «останнього шансу», то декілька практичних порад задля порятунку вашого спільного майбутнього не стануть на заваді.

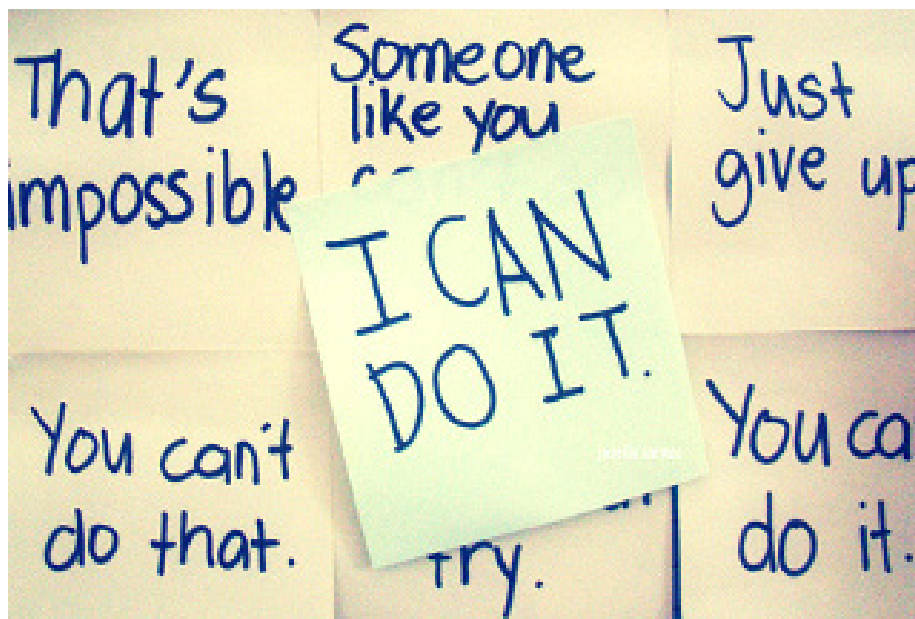
• ДУМАЙ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ

Йдеш вулицею? Коментуй усе, що відбувається навколо тебе і те, що ти робиш. Гарантую, виявиться, що ти не знаєш багатьох простих слів.

• ПОВТОРЮЙ ЗА НОСІЄМ

А де ми візьмемо носіїв мови, спитаєш ти? Що ж, для того, щоб відтворювати правильну вимову звуків/слів, не обов'язково шукати типового американця. Досить ввімкнути якийсь цікавий блог на YouTube, переглядати улюблений фільм БЕЗ субтитрів, і звичайно, наша найулюбленіша справа – транскрипція.

• **СТВОРІТЬ СИТУАЦІЮ**, в якій не буде іншого виходу, окрім як говорити англійською. Не маєте можливості з'їздити за кордон? Для цього є speaking

club в нашому університеті. Або ж можна побитись об заклад з другом, що ви протягом певного проміжку часу будете говорити англійською. У школі ми з подругою часто спілкувались таким чином.

• НІ СУБТИТРАМ

Я вже зазначала це? Так от, перегляд фільмів/серіалів без субтитрів є не менш важливим за вищезазначені пункти. Якщо спочатку тобі здаватиметься, що це якась датракійська мова, то потрібно перечекаати, далі буде простіше. Все таки ми прокачуємо наші listening skills, а не техніку читання

• ПОДКАСТИ

Якщо тобі не вистачає сили волі і той рядок так і манить подивитися на

нього, то є така штука як подкаст. До того ж великим плюсом є те, що вони не вимагають від тебе всієї уваги. Скачуєш на телефон подкаст про те, чим ти цікавишся і замість музики вранці у маршрутці слухаєш про якісь новинки у світі фільмів, моди тощо.

• **ЗАПИСУЙ НОВІ СЛОВА**, складаючи їх у речення.

Ніколи! Запам'ятай, ніколи не вчи просто слова. Завжди намагайся створювати з ними речення, хоча б словосполучення. Це сприятиме міцному засвоєнню слів. Інакше вони відкладатимуться до скарбнички пасивної лексики і дуже швидко забуватимуться.

Римма Ламазян

Топ-5 україномовних YouTube-каналів

Напевно, це не буде новиною, що YouTube – класний майданчик для перегляду відео. Але чи знали ви, що на українському youtube-просторі також існує якісний контент? Ловіть Топ-5 корисних і розважальних медіа. Ці канали для тих, хто полюбляє споживати контент саме українською мовою.

Клятий раціоналіст – 44,6 тис. підписників. Назва тут красномовніша за будь-які описи. Ведучий каналу, миколаївець Артем Албул, просуває україномовний науково-популярний контент і розвінчує навіолонаукові міфи. Тут ви знайдете топ зірок, які вірять у всяку маячню, пояснення, що не так з глютенем і спростування ефектних прийомів у кіно на кшталт заведення серця дефібрилятором.

Geek Journal – 51,9 тис. підписників. Тайлер Андерсон із Запоріжжя любить тварин, говорить у кадрі жи-

вою українською і веде блог про новинки кіно. «Geek Journal» – це українська альтернатива російським кіноблогерам, яка в багатьох моментах перевершує аналоги з близького зарубіжжя. Тут ви зможете знайти огляди українських та світових фільмів, актуальні новини зі всього світу та ще багато цікавого контенту.

#BABYLON'13 – 52,7 тис. підписників. Це територія документального кінематографу. В рамках проекту «BABYLON'13» знімають документальні ролики і повнометражні стрічки про найважливіші події в новітній історії країни. Ряд відеоісторій під назвою «Зима, що нас змінила», який транслиував «1+1», – результат праці саме учасників «BABYLON'13». Серед інших відомих робіт – 16 відео про Крим, прямі репортажі з вогняної вулиці Грушевського взимку 2014-го і низка портретів воїнів АТО.

Ukrainier – 76,2 тис. підписників. Неймовірно красивий та надихаючий проєкт про дива різних куточків України. Тут ви дізнаєтесь про унікальні забуті культури, ремісництва, мистецтва та пам'ятки архітектури. Сам медіа-проєкт дуже сучасний, тут не обійшлося без молоді команди та технічних наворотів. Зйомка дроном і віртуальна реальність на 360° створюють яскраву незабутню картинку.

Телебачення Торонто – 331 тис. підписників. Напевно ви вже чули про цей канал, бо він досить розкручений в Україні. Його головним козирем стала програма «#@?&\$0 з Майклом Щуром». Також на каналі ви можете знайти влоги декількох блогерів, які з гумором міркують на найрізноманітніші теми. Разом з «Телебачення Торонто» ви завжди будете в курсі всіх останніх новин, ще й жартами запасетесь.

Анастасія Дамаскіна

Святкуємо Новий рік з Вагантом

Як незвично зустріти Новий рік?

Наближається новорічна пора – час, коли буденність наповнюється новими емоціями, враженнями та магією. А що робити і як бути тим, кому це все набридло? Коли бажання сидіти вдома немає, телевізор транслює фільми, які ти бачив сотню разів, а мандарини з ялинкою не створюють ту саму новорічну атмосферу. Саме для таких випадків в мене є п'ять способів оригінально та незвично зустріти та провести Новий рік.

1. Новий рік не вдома, а на природі.

Справді, згадайте, коли ви останній раз зустрічали Новий рік не вдома? В кращому випадку, на вулиці ви з'явилися першого або другого січня лише заради того, щоб поповнити стратегічні запаси смаколиків до столу. Спробуйте зустріти Новий рік на природі, до 31 грудня достатньо часу, щоб знайти гарне місце: в лісі або на березі річки. До того ж наш регіон має м'яку зиму та кліматичні умови у цей період. Вам забезпечена неймовірна тиша, безпечний запуск феєрверків і відсутність будь-яких подразників на зразок сусідів і телевізора. Є можливість без шкоди докільню прикрасити живу ялинку, приготувати шашлики й неймовірно провести час в компанії близьких та друзів.

2. Я і Новий рік

Зазвичай це свято зустрічають разом із друзями, сім'єю, інколи з незнайомими людьми, а як вам варіант провести його наодинці, присвятити цю ніч самому собі? Пропозиція дивна, але несе в собі багато сенсу. Залишившись на самоті, у вас з'явиться час переосмислити свої плани, проаналізувати вже минулий рік і, врешті-решт, загадати бажання. Якщо жоден Новий рік у своєму житті ви не провели на самоті, напевно, варто хоча б спробувати. Ну, а якщо занудьгуєте, завжди можна

зробити сюрприз і прийти до когось-будь в гості.

3. Відпочинь від гаджетів

Ваш телефон, планшет, ноутбук, смарт-годинник та будь-який інший гаджет нехай відпочинуть. Залиште їх в шухлядці. Один день без соціальних мереж, новин світу, смішних та не дуже відеороликів, а також інших відволікаючих факторів допоможуть вам відпочити разом із сім'єю, поспілкуватися, провести свій час тут і зараз. Також таку ідею можуть підтримати й інші члени сім'ї, і такий Новий рік запам'ятається краще.

4. Традиції інших країн

Традиції – їх багато, а в кожній країні вони свої. Це елементи культури, що передаються від покоління до покоління і зберігаються протягом тривалого часу. Традиції тією чи іншою мірою і в тих чи інших формах присутні в будь-якому суспільстві і практично в усіх сферах культури. Традицію можуть утілювати певні суспільні інституції, норми поведінки, цінності, ідеї, звичаї, обряди. Свій інтер'єр можна прикрасити в азіатському стилі: японськими кадомацу, китайсь-

кими ліхтариками або малюнками з побажаннями. Щось зроблене своїми руками, як свічки у Швейцарії, якісь парні предмети, як чашки у Китаї. Ідеї можна і потрібно запозичувати у інших культур, наприклад, їсти виноград під бій курантів, як в Іспанії або вимикати світло на декілька хвилин для поцілунків, як в Болгарії.

5. Мій план – нічого не планувати

Поглянувши на календар, ти помічаєш 31 грудня, а разом із цим те, що на годиннику вже шоста вечора? Часу для підготовки немає? Не проблема! Спробуй зустріти Новий рік на вулиці, покликавши декілька друзів. Центр міста, головна ялинка, метушня оточуючих, а в тебе купа вільного часу і твоя улюблена компанія. Інколи планувати не потрібно.

Новий рік – чарівний час, коли кожен має можливість зробити щось, що змінить його життя; хтось планує почати все з нової сторінки, а хтось робить це щопонеділка. Головне – отримувати позитивні емоції та проводити кожен день так, щоб він запам'ятовувався на все життя.

Роман Базик

Як святкують Різдво в різних країнах?

Різдво – найочікуваніше сімейне свято. Його наближення стає помітним відразу – по всьому світу проходять ярмарки, встановлюються ялинки, вулиці прикрашають святковою ілюмінацією, створюючи навкруги казкову атмосферу. Протягом багатьох століть у різних країнах формувалися свої різдвяні традиції та звичаї. Ясна річ, що для нашого менталітету Різ-

дво – це черговий святковий день в календарі, де можна і добряче попоїсти, і підзаробити. Цікаво, а що ж означає це свято для інших мешканців з різних куточків планети?

Спочатку варто зазначити, що в різних країнах дата святкування Різдва відрізняється. Католики відзначають його 25 грудня, православні християни – 7 січня. Різдво давно вже пере-

стало бути виключно релігійним святом. Сьогодні це день, коли згадуються сімейні традиції, всюди відчувається атмосфера добра і затишку.

Австралія. Оскільки ця країна знаходиться в Південній півкулі, різдвяні свята припадають на розпал літа. І зовсім не дивно, якщо Санта Клаус з'являється з-за океану на дощці для серфінгу. Полюбують також австра-

• Спецпроект

лійці влаштовувати колядки при свічках. Протягом тижня безліч людей виходять на вулицю і співають добрі різдвяні пісні. Різдвяна «вечеря» зазвичай подається в обідній час. Традиційні страви – баранина, індичка, запечена картопля, пудинг, гарбуз. А після смачного обіду всі відправляються на пляж або на галявину, щоб зайнятися серфінгом, пограти в крикет або інші улюблені ігри.

Ісландія. Дітям, які проживають в Ісландії, можуть позаздрити всі дітлахи планети. Адже тільки тут прийнято дарувати на Різдво не один подарунок, а цілих дванадцять. Починаючи з 12 грудня, малюкам щодня надходять нові дари. Дивною традицією також можна вважати відмову від телебачення в святкові дні. Уряд вирішив, що телевізор лише завадить близьким і друзям спілкуватися. У Святвечір ісландці готують білу куріпку, яка давно є тут різдвяною стравою. На десерт до столу подають рисовий пудинг з мигдалем. Свята закінчуються активним відпо-

чинком на природі в колі сім'ї.

США. Є безперечним лідером в кількості ілюмінацій, що прикрашає будинок на різдвяні свята. Американці витрачають шалені суми на святкову атрибутику, створюючи неймовірну чарівну атмосферу. У Нью-Йорку в барах проходить щорічний фестиваль Santacon, де Санта-Клауси та інші казкові персонажі спілкуються за кухликом алкоголю. Тож іноді вдень на вулицях міста можна зустріти Санту в трішки напідпитому стані. Як правило, святкування Різдва починається в Святвечір із різдвяної служби і переходить в рясне застілля. У невеликих містах Америки прийнято ходити один до одного в гості і разом співати різдвяні пісні. На Святвечір деякі готують традиційну фаршировану індичку, а інші вважають за краще ковбаски, страви з капусти, супи. Будь-які заклади, будь то банк чи магазин, закриваються. Всі відпочивають і дивляться по телевізору «Лускунчика».

Чехія. У Святвечір чехи ретельно

і зі смаком прикрашають ялинки. Подарунки дарують відразу ж для створення святкового настрою. Потім родина сідає за святковий стіл, головною стравою якого вважається короп. Його обов'язково купують живим, іноді пускають у ванну поплавати, і, як правило, запікають з кмином. Ще є така чеська традиція – після святкової вечері ворожать на яблуках. Яблуко розрізають навпіл, і якщо при розрізі виходить правильна красива зірочка з кісточок, то рік буде вдалим і щасливим.

Іспанія. В цій країні дуже весело відзначають Різдво. Центральні вулиці великих міст в день свята просто переповнені співаками й танцюристами, вбраними в національні костюми. Перед початком різдвяної служби іспанці збираються біля центрального входу в собор чи церкву і танцюють, взявшись за руки. Різдво проводять в колі найближчих за святковим столом вдома або в улюбленому ресторані. Головна страва – горіхи з медом. На півдні Іспанії це традиційна для багатьох народів індичка, в центральних областях – пороса або ягня, а на півночі – вугор. Подарунки отримують тільки слухняні діти, неслухняним дістаються шматки вугілля.

Багато в чому традиції святкування Різдва в різних країнах світу схожі, але кожна культура все ж таки має свою родзинку. І не важливо, якщо ми погадаємо на яблуках, як чехи, будемо танцювати на вулицях, як іспанці, чи святкувати в теплих країнах на пляжі, як австралійці. Головне, щоб в душі і в будинку панувало свято і дарувало нам чудовий настрій, якого б вистачило на весь рік.

Аліна Хоніч

Ялинка: штучна VS жива

Ялинка – зелена красуня, без якої неможливо уявити Новий рік. Прикрашання ялинки стало сімейним обрядом, який зближує та створює чарівну атмосферу затишку і комфорту. Традиція ставити в будинку ялинку на Новий рік пішла ще з часів Петра I і з роками ніяк не змінювалась.

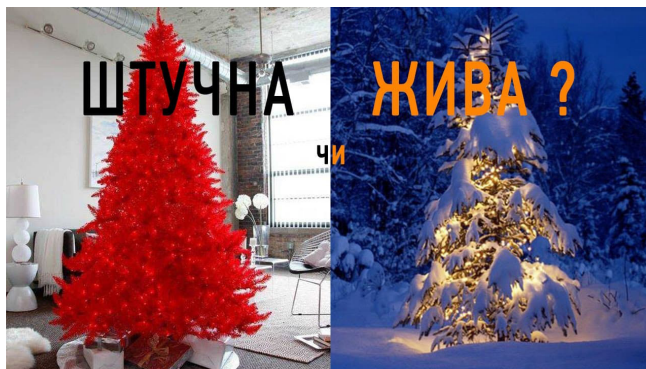
За даними офіційної статистики, в Україні понад 14,9 млн сімей. Для святкування Нового року, також за офіційними даними, щорічно вирубують понад п'ять мільйонів лісових красунь, а кількість неофіційно вирубаних може бути в рази більше. Трішки фактів:

наприклад, під час новорічних свят до Києва завозять до 500-700 тисяч

викидаються. Щорічно в нашій країні знищується 500 гектарів зелених насаджень, вирубують дерева, вік яких перевищує 4-5 років. Щоб поповнити «запаси природи», потрібно висаджувати молоді саджанці карликових сортів, які не ростуть вище 3 метрів. Ялина росте повільно, після посадки швидкість росту становить всього 3-4 см за рік. Згодом швидкість збільшується до 10-20 см при тривалості життя близько 250 років.

Тому в цій ситуації оптимальним вибором стає штучна ялинка, яка має ряд плюсів:

1. Форма. Як би ми старанно не

зрубаних ялинок та молодих сосен, а це лише столиця. Понад 20 000 з них залишаються непроданими та просто

• Спецпроект

вибирали живу ялину, в будь-якому випадку будуть невеликі дефекти: подекуди обсіпалися і пожовкли голки або гілочки ростуть не так симетрично, як того хотілося б. Зі штучною ялинкою такого не буває, вона очікувано прекрасна з усіх боків. Практично рай для перфекціоністів!

2. Голки. Ці маленькі «сюрпризи» знаходяться мало не до весни: під килимом, під диваном та за шафою.

3. Встановлення. Спершу тобі потрібно якось через все місто транспортувати деревце, потім виникає проблема з встановленням. Тринога? А може краще відро з піском? Штучна в

рази краще, бо легко дістається, висота зручно регулюється, а встановлюється за лічені хвилини.

4. Утилізація. В середньому живе деревце стоїть у нас більше місяця, до Старого Нового року або Хрещення, а потім з ним треба щось вирішувати – відправити або на сміття, або на дрова. Іноді новорічна ялинка примудряється «дожити» і до 8 березня. Штучна «живе» мінімум п'ять або десять років.

5. Довкілля. Розрахувати потрібну кількість ялинок на свята практично неможливо, зазвичай вони вирубуються з запасом. Тисячі ялинок так ніколи й не потраплять до чиєїсь хати. Оби-

раючи штучну ялинку, ми зменшуємо попит на живі хвойні дерева. І хочеться вірити, що так ми робимо свій внесок в збереження зеленого покриву планети.

6. Ціна. Вартість штучних ялинок – це палиця з двома кінцями. Спочатку нам доводиться викласти кругленьку суму за новеньку штучну красуню. Однак якщо враховувати ціну на живі ялинки, яка має постійну тенденцію зростати, ваша інвестиція в «багаторазову» ялинку окупиться за кілька років.

Роман Базик

• Цікаво про

5 причин не дивитись «Зоряні війни»

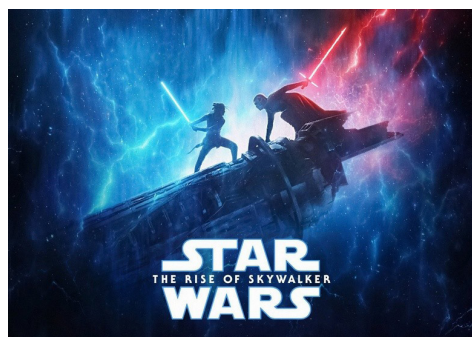
Що ми робимо, коли хочемо щось подивитись, а всі нові фільми з улюбленими акторами ще навіть не вийшли у прокат? Зазвичай, звертаємося до рейтингів кращих кінострічок всіх часів та народів. Рейтингів за чисельно абсолютно суб'єктивною версією, яким ми беззастережно віримо. Знаєте, що всемогутній Гугл буде підштовхувати вас подивитись? Майже вгадали, «Зоряні війни». І якщо всі кінокритики переконуватимуть у геніальності цієї культової кінофраншизи, то я спробую відмовити вас від перегляду «Зоряних війн» або принаймні поясню чи існує життя поза межами «далекої-далекої галактики».

1. Подивитися всі епізоди «Зоряних війн» — це наче повністю прочитати «100 років самотності» Маркеса. Рано чи пізно настає момент, коли ви, занурившись у складні стосунки головних героїв з другорядними, забудете, з чого все починалося та остаточно втратите віру в те, що це коли-небудь закінчиться. Зрозуміти, хто чий батько буде не так вже й легко. При згадці імені чергового джедая у вас почнеться легке запаморочення. А велике сімейство волосатого Чубакки й геть викличе у несподіваного глядача приступ панічної атаки. Проте появу Йоди ви будете чекати з нетерпінням. Бо цього

маленького зеленого гранд-мастера з кумедним, але впізнаваним голосом й пристрасно перетворювати свою промову на інверсію ні з ким не переплутати.

2. «Колись давно в дуже далекій галактиці...» — так і чую гундосий голос того, хто озвучував цей фільм у лихі 90-ті. У перші хвилини фільму, коли ці слова неспішно пропливають по екрану, мені вже хочеться почати перемотувати. Довгий початок, який детально пояснює устрій Галактичної імперії нагадує вступне слово фанатичного автора підручника з історії для старших класів. Бо хто, окрім самого автора, готовий занурюватися у такі деталі? Подібне введення в сюжет витримає тільки перевірений часом фанат.

3. Фанатизм — річ небезпечна. Джордж Лукас, автор ідеї та режисер, створив цілий уявний світ, у якому досить легко загрузнути вразливого юному глядачеві. Галактика, де світло бореться із темрявою, герої перемагають, а злодіїв карають, створює ідеалістичну картину у головах глядачів, які віддають перевагу вигаданому світові. Так фанати у Великій Британії оголосили бажання визнання поняття Сили як основи своєї релігії. Чого далеко ходити, у 2019 році Дарт Вікторович

Джедай йдуть і повертаються наче естрадні зірки. Галактичні республіки без упину воюють одна з одною, погрожують помститися й, зрештою, мстять, що, у свою чергу, викликає нову війну. Сила то пробуджується, то зникає, наче напруга в мережі. Трилогія сіквелів — це вже більше нагадує реаліті-шоу або мексиканський серіал ніж кінооповість. «А чи справді його вбив Дарт Вейдер ви дізнаєтесь у новому епізоді». Перебіг подій втрачає свою оригінальність й непередбачуваність. За дірами у сюжеті все більш видніються амбіції ненаситних продюсерів.

5. Життя поза межами «далекої-далекої галактики» існує. Я ніколи не дивилася повністю жодного з усіх епізодів «Зоряних війн». Єдиним аргументом колись зробити це для мене є Харіссон Форд, який у будь-якому віці є прикрасою кадру. Так, інколи вам доведеться сором'язливо загнулено посміхатися, коли ви раптом не зрозумієте алюзію на «Зоряні війни» у якомусь іншому фільмі чи книзі або у випадку, якщо хтось з ваших друзів вирішить спародіювати дроїда R2-D2 (знаєте такого?). Ця мить мине і ви знов почуватимете себе комфортно. Але одне питання не дає мені спокою: хто ж все-таки батько Люка Скайуокера?

Єлизавета Безушко

• Цікаво про

Життя у стилі «нуль відходів»

Сьогодні тема погіршення екологічної ситуації планети набуває все більшого розголосу. Танення льодовиків, забруднення океанів – це результат байдужості людини до своїх вчинків та їхніх наслідків. Вчені почали бити на сполох, а держави створюють плани та закони, направлені на поліпшення ситуації. Але не варто чекати, поки нас врятує хтось інший – варто починати з себе.

Здається, саме таким принципом керувалась і Анна Маковійчук – випускниця ЧНУ імені Петра Могили спеціальності «Журналістика». Анна не лише перейшла на екологічний спосіб життя, а й допомагає іншим звернути на цей шлях. Вона є засновницею миколаївської екокрамниці «Straw land» в мережі «Інстаграм» (@straw_land), де збирає виключно екологічні товари, а також розповідає про важливість екологічного способу життя. Один із головних принципів останнього є zero waste (з англ. нуль відходів) – філософія, спрямована на відмову від продуктів, які не потрібні людині та які потенційно можуть опинитись в смітнику.

В інтерв'ю Анна розповідає з чого все почалося, наскільки Миколаїв – екологічне місто і що робити, щоб перейти до свідомого споживання.

- Коли ви почали цікавитись темою екоспоживання?

- У 2018-му році я поїхала в Карпати. Там познайомилася з дівчиною, яка розповіла мені про zero waste. Тоді я ще взагалі не розуміла, що це. Але після цього почала читати інформацію у блогерів, натикалася на різні тексти – і так почала відмовлятися від пластику, поліетилену, одноразових паперових стаканчиків. Також, думаю, ця тема почала набувати якоїсь популярності в соцмережах і через це вона і мене так захопила.

- Як виникла ідея створення інстаграм-сторінки?

- Все почалося з того, що на 4-му курсі потрібно було писати дипломний проект. Його тему можна було обрати самостійно, і я обрала екологію. Окрім написання текстів (що було основною частиною роботи), я хотіла придумати щось, що може розворушити суспільство. Давно спостерігала за крамницями у Львові та Києві, що продавали екотовари, а в Миколаєві такого не було. От і подумала: а чому мені самій це не зробити? Назва «Straw land» взагалі виникла тому, що я хотіла продавати виключно трубочки і зосередитися на них. Я замовила їх – будемо відверті

– в Китаї. Більше ніхто їх не робить. Потім уже почала замовляти бамбукові, солом'яні, скляні, а потім вже й інші.

- Вашому проєкту уже рік. Прочитала у вас на сторінці, що за цей час ви тричі міняли назву.

- Не назву, а логотип. У нас спочатку був жовтенький, я сама його створила в якійсь програмі. Потім вже підключила свою знайому ілюстраторку – вона намалювала нам рибку. Обрали морську тему, тому що екологія найбільше, напевно, впливає саме на морський світ: усе сміття потрапляє туди, багато тварин гинуть. А ще екотема – це завжди щось пов'язане з листочками, з чимось зеленим, а мене хвилювала саме морська тема. А третій логотип нам вже зробили мінімалістичний – начебто море, але начебто й земля.

- З чого це починалось: як комерційний проєкт чи як ідейний?

- Ой, взагалі спочатку я не хотіла заробляти з цього ніяких коштів. От що мене ще дратувало на початку – дуже високі ціни у всіх екокрамницях. Я цього не розуміла, мені здавалось, що люди на цьому наживаються. І я хотіла створити такий проєкт, що буде повністю неприбутковим: купую, наприклад, трубочку за 10 гривень, і продаю за такою ж ціною, щоб я з цього нічого не мала. Аби просто поширювати ідеї та зробити екотовари більш доступними. Вже потім все це трохи змінилось.

- Але все одно зараз просвітницька складова у вас є, ви чимало пишете на тему екології.

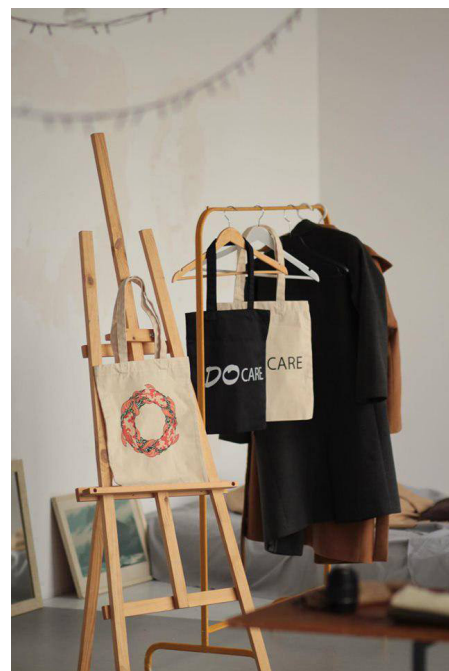
- Так, ми намагаємось зараз залучати до співпраці блогерів, щоб вони також писали від себе пости. Ну і я з Дашею – це мій партнер, з якою ми зараз разом ведемо сторінку – регулярно пишемо корисні пости. Вони у нас чергуються: в одному розповідаємо про товар, у другому – щось про наш досвід. Також ми плануємо розповідати про наукові статті.

- Тобто за сторінкою стоїть дві людини?

- Загалом так. Даша – це мій повноправний партнер. Вона також вкладає свої кошти і свої сили. Ми як основа, але ще є дівчинка, яка створює для нас візуальні картинки, колажі, ще є багато партнерів, з якими ми співпрацюємо. Можна сказати, що моя мама також долучається до цього, тому що коли я кудись їду, вона відносить посилки на пошту. Одна людина це не створить.

- А Даша, здається, з іншого міста?

- Так, вона із Запоріжжя. Ми знай-

омі онлайн і ніколи не бачилися, але ось в п'ятницю (13 грудня) я поїду в Запоріжжя. Там буде проходити своп – це захід, куди люди приносять свої у нормальному стані речі, але якими вони не користуються, і можуть обміняти їх на фішки, а потім ті фішки обміняти на якісь інші речі. Тобто, щоб усе це не йшло на смітник, люди обмінюються своїми речами. Там буде виставка еко-товарів, ми туди поїдемо і нарешті познайомимось з Дашею особисто.

- Чи приймаєте ви якусь допомогу у розвитку вашого проєкту?

- У нас був два тижні тому такий досвід, коли людина просто захотіла надіслати нам кошти і для нас це було дивно, адже в нас є комерційна складова, ми заробляємо деякі кошти з продажу наших продуктів. Ми не думали, що за ту просвітницьку блогерську діяльність можна щось отримувати. Але після цього випадку замислились над тим, що могли б отримувати такі благодійні внески і це допомогло б нам розширювати нашу аудиторію, запускати ту ж рекламу. Загалом ми таке не практикуємо, але цей випадок змусив замислитись.

- У вас представлено багато еко-товарів. Які з них мають найбільший попит, а до чого ще не готові українці?

- Найкраще продаються зубні щітки, адже вони потрібні всім і завжди, трубочки були певним трендом і на початку дуже добре йшли авоськи, тому що це теж був певний тренд. Не можу сказати, що українська аудиторія не готова до якогось продукту. У нас є з картопляного крохмалю пакетики для

• Цікаво про

прибирання за собаками, і, можливо, аудиторія не готова саме прибирати за своїми улюбленими в принципі. Ті, хто прибирають, вже готові робити це з цими біорозкладними пакетиками. А ті, хто взагалі не прибирають, – їм навіть складно почати.

- З вашого досвіду, наскільки екологічне місто Миколаїв?

- Я думала, що у нас достатньо екологічне місто, але коли познайомилася з Дашею, зрозуміла, що Запоріжжя набагато вище стоїть від Миколаєва. Тому що там є #SilpoRecycling: ти приносиш свою сировину і «Сільпо» нараховує тобі бали за це на картку. У них є громадська організація, що проводить усілякі лекції, воркшопи; з Києва з громадської організації «Україна без сміття» до них приїздила лекторка; і в них є завод, що приймає сміття, яке не підлягає переробці, на високотемпературне спалення. А в Миколаєві... Ну, не знаю. Я спілкувалася з позаштатним радником міського голови Миколаєва з питань впровадження роздільного збору сміття Анною Ганжул. Вона в основному займається школами і школи в Миколаєві сортують. Вона каже, що Миколаїв – №1 за екологічністю, але для мене це трохи не так. Напевно, у своїй темі – школи, садочки – вона не бачить, що є ще всі інші жителі міста. Тобто з пунктами прийому все складно. Дуже багато чого не можна в принципі здати. Якийсь пункт на одному краю міста приймає лише пляшки і плівку, щоб відвезти скло треба їхати в інший пункт. В кого є машина – це, напевно, зручно.

Я спілкувалася з ними (ред. – Ан-

ною Ганжул та її командою), вони також створили чи хочуть створювати громадську організацію для того, щоб зробити один загальний пункт прийому вторсировини глибокого сортування. Вони більше співпрацюють з міськрадою, хочуть отримувати кошти з міського бюджету і це, напевно, трохи гальмує процес. Тому що все-таки так співпрацювати трохи складніше, ніж якби це була б їхня власна діяльність і вони знайшли якихось спонсорів.

- На фейсбук написано, що ви шукаєте саме українських виробників екотоварів. Чому?

- Ми хочемо відмовлятися від китайської, та і взагалі від будь-якої закордонної продукції, тому що хочемо розвивати український ринок. Коли ти замовляєш з іншої країни, ти не завжди впевнений, у якому стані воно до тебе прийде. Інколи приходив товар, запакований у купу плівки, пластику, скотчу. І я знаю, що так отримували не лише ми, а й інші екомагазинчики України. Але всі про це мовчать і роблять вигляд повністю екологічної діяльності. Ми захотіли відсторонитися від цього, тому що вуглецевий слід від доставки також впливає на екологію. Краще, звичайно, коли це місцева сировина, виготовлена в Україні і доставлена по Україні. Також ми хочемо розвивати український ринок і віримо: якщо будемо популяризувати якихось виробників і у них збільшиться обсяг продаж – зменшиться і ціна продукту. Адже коли якийсь продукт набуває масовості, то і ціна зменшується.

- Які плани на майбутнє?

- Ми б дуже хотіли стати таким реальним ком'юніті, щоб ми зібрали людей-живчиків з усіх куточків України, які б потім об'єднувалися б у своєму місті і розвивали б свої міста. Також є в нас ідея – вихід в офлайн. Ми ще не знаємо як це робити і поки зосереджені на тому, що є зараз. І, звісно, хочемо робити свій продукт. Ми знаємо, що робимо класну справу тим, що просто збираємо все, що є на українському ринку в одному місці і робимо це доступним для кожного українця. Та все-таки хочемо робити якийсь свій продукт, щоб теж розширювати ринок.

- Які перші три кроки зробити людині, яка хоче перейти до свідомо-

го споживання?

- Перше – відмовитися від усього одноразового і шукати багатовічні альтернативи. Можна замінити будь-що, я вже на своєму досвіді переконалася. Раніше просто не було всього одноразового, і якщо повернутися трохи в минуле, можна знайти чимало багаторазових альтернатив. Друге – почати досліджувати цю тему, щоб мати аргументи, в першу чергу для самого себе: чому я це роблю і чому це потрібно. А потім вже пояснювати й іншим людям, чому ти, наприклад, не хочеш зараз купувати каву в одноразовому стаканчику, і чому це так важливо. Третій крок – впроваджувати свою діяльність: будь-то прикладом показувати або шукати однодумців і з ними покращувати світ. Але ще додаю до списку – сортувати сміття, це теж важливо.

- Що варто почитати, подивитись тим, хто хоче стати більш свідомим у цій сфері?

- Уже такий канон, біблія зеро-вейстера – книга «Дім – нуль відходів» від Беа Джонсон. Це взагалі, напевно, засновниця, цієї філософії. У неї дуже насичена праця, я досі не можу її подолати до кінця. Там зібрані всі лайфхаки та поради. Все дуже структуровано і якщо прочитати цю книгу, мабуть, можна знати вже все про zero waste. З фільмів порадила б «Пластиковий океан», «Дім» та «Шосте вимірвання».

- Чи є у вашому оточенні люди, які не поділяють zero-waste поглядів і що з цим робите?

- Так, є. Своєї подружці я дарувала чимало скоречей. Вона (м'яко кажучи) це просто ігнорує. І найкращий вихід – теж ігнорувати. Якщо ти будеш агресивно насаджувати свої думки іншій людині, це ні до чого не приведе, крім того, що ви віддалитеся один від одного. Я вірю в те, що кожен з нас має свій шлях розвитку, і якщо ти зрозумів, що пластик – це просто зло і потрібно сортувати сміття, дай змогу іншій людині зрозуміти це самостійно. Можливо, вона почує або прочитає про це, побачить якийсь фільм, але головне, щоб вона сама до цього дійшла. Навіть просто бути прикладом – це набагато краще, ніж давати якісь поради.

Юлія Шевчук

Драма у житті жінки

Усім відомий вислів «Жінці завжди потрібно в житті трохи драми». Але чи дійсно це так? І навіть жінкам драма? Невже особи жіночої статі дійсно такі мазохістки, яким подобається завдавати собі болю? Ця стаття буде актуальною не тільки для

жінок, але і для чоловіків, принаймні, якщо вони прагнуть дізнатися більше про представниць протилежної статі.

«Найбільша жіноча драма: не встигла озирнутися, як уже перестали озиратися». Перша причина надзвичайної любові жінок до драматичних подій у

своєму житті – потреба привертати до себе увагу. Потрібно уявити лишень на мить: щодня повертаєшся додому з новим красунчиком. Черговим. На тебе задивляються хлопчики в маршрутках. Сигналять пересічні водії [навіть не через те, що в тебе джинси на п'ятій

• Цікаво про

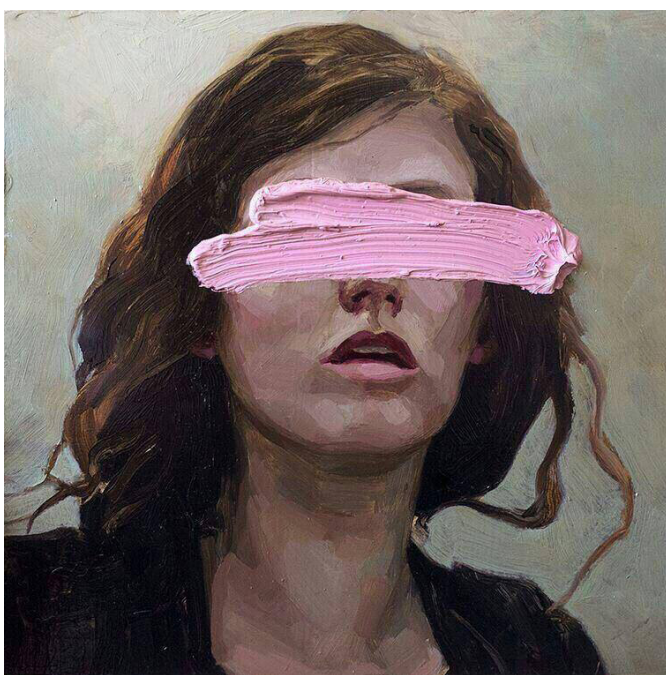
точці репнули]. І за цим всім спостерігає Зінка з третього під'їзду. А що, це навіть крутіше за 342-ту серію «Санта-Барбари». Ну і маємо віддати належне жіночим заздрощам, адже бідолашна у свої 27 живе з Мурчиком і навіть не цілувалась ні разу. А ти – її єдина подруга, яку вона підносить до рівня божества, а розпитати, чи добре цілується Петя в порівнянні із Васею – важливіше, ніж випити каву на снідачок.

Ще однією важливою причиною є жага до пригод. Головне – не гіперболізувати і вчасно зупинитися, доки тебе не охрестили істеричкою. У жінці має бути певна загадка, але не логарифмічне рівняння. Хтозна, може твій майбутній чоловік – гуманітарій? Ніколи не можна затягувати свої пригоди. Найвідоміший випадок жінки-драми в історії – Лілія Брік. Вона жила зі своїм чоловіком, знаючи, що Маяковський теж її любить. Не будучи спроможною відмовитися від Маяковського, жінка вирішила погратися в щасливу шведську сім'ю, тому поет жив під одним дахом із Бріками, інколи виходячи подихати повітрям, поки подружжя піддавалося любовним пестошам.

Маяковський здобув звання «френдзона століття» і від радощів випустив кулю собі в лоб. Чом би й ні?

Особини жіночої статі схильні створювати драму лише за відсутності яскравих емоцій, цілей і перспектив у своєму житті. За статистикою, таку схильність має кожна третя жінка в світі. Певною мірою можна з цього виокремити деякі плюси і мінуси. Драма – це виклик прозі життя, щоденній рутині та сірості буднів. Але страждання мають особливість затягуватися і затягувати.

Ліна Костенко писала: «Хочеться чуда і трішки вина». Мабуть, це почуття знайоме кожному. Але ж всі ми тут розуміємо, що «чудо» і «драма» мають абсолютно різні конотації.

Отож, топ-порада: замініть слово «драма» словом «пригода». Страждання ще ніколи нікому не приносили щастя. Хочеш драми – купи квитки до театру.

Еліна Курінна

Те, що тобі потрібно: соціально-психологічний центр у Могилянці

Іноді в житті трапляється так, що ми не завжди можемо розраховувати на якісну допомогу від батьків. Бувають різні ситуації, різні проблеми, про які нам важко розказати своїм близьким.

Якщо ти читаєш цю статтю, значить ти – студент, ти вчишся, ти або твої батьки платять за навчання. «Закидувати» рідних своїми проблемами бажання немає, а витратити гроші на спеціалістів не дозволяє напівпорожній гаманець. Можу тобі поради місце, де ти можеш відкритися як особистість та поділитися своїм переживаннями, які наразі є актуальними. Саме тут, без осуду, без нарікань та оціночного ставлення тобі можуть допомогти.

Можливо, ти чув, що в нашому університеті є Центр соціально-психологічної підтримки, професійного розвитку та сприяння працевлаштування. Центр створений для психологічної підтримки, а також для підвищення ефективності навчання студентів, формуванню їхньої мотивації щодо майбутньої професійної діяльності й

загалом для збереження психічного здоров'я студентської молоді.

Сюди можуть приходити всі, хто працює та навчається у Могилянці. До центру можуть звертатися не тільки за допомогою у вирішенні особистих питань. Його працівники проводять й індивідуальні консультації, тренін-

гові заняття, психологічні ігри, майстер-класи, розважальні заходи. Саме тут ти можеш знайти нові та цікаві знайомства, які допоможуть тобі бути більш відкритим. Гарною новиною є те, що все це абсолютно безкоштовно.

До речі, на базі центру працює «Speaking Club», тож студенти мають змогу безкоштовно вивчати англій-

ську мову. Розмовний клуб сприяє безбар'єрному спілкуванню та налагодженню контактів з іноземними студентами.

Одним із напрямків соціально-психологічного центру є волонтерська діяльність. Тут працюють волонтери-профорієнтологи з дітьми з інвалідністю. Звісно ж, студенти можуть пропонувати й свої ідеї або допомагати організовувати заходи, щоб самореалізуватися у студентському житті.

Ти можеш записатися на консультацію до спеціаліста, який тебе цікавить. Часто на сайті центру публікують анкети. Після її заповнення з тобою обов'язково зв'яжуться й ти зможеш домовитися про зустріч з психологом.

Соціально-психологічний центр і я особисто рекомендуємо тобі не залишатися сам на сам зі своїми страхами і проблемами! Приходь і відкривай для себе новий світ позитиву і дружби.

Тетяна Каптур

• Цікаво про

Квест-кімнати: як не зіпсувати собі перше враження?

Квест-кімната – чудовий спосіб весело провести час з друзями, особливо коли кіно, похід в кафе чи звичайні прогулянки вже до жаху набридли. Останнім часом квест-кімнати стали так популярні, що з'явилося безліч пропозицій, обрати серед яких досить складно. Одночасно збільшилася і кількість кімнат з недопрацьованими сюжетами, відсутністю норм безпеки, похід в які відіб'є у вас бажання грати в квести раз і назавжди. Щоб уникнути цього, є три важливі поради, які допоможуть залишити тільки приємне перше враження від проходження гри.

1. Рівень складності. Підбирайте кімнату відповідно до вашого досвіду. Якщо ви новачок, не треба одразу бігти в складну кімнату. Звичайно, чим складніше завдання, тим цікавіше, але все задоволення в тому, щоб це завдання все ж вирішити, чи не так? Якщо вам доведеться кожні 5 хвилин запитувати підказку – це дуже зіпсує враження від квесту. Так що при виборі кімнати краще запитати про складність у адміністратора і сказати йому про свій досвід в проходженні квест-кімнат.

2. Сюжет. Безумовно, вибір сюжету виключно справа смаку. Але є один важливий момент – не завжди сюжет і загальна атмосфера кімнати відповідають її опису. Погодьтеся, коли мова йде про справжнє пекло на землі, а потім виявляється, що в стелі є дірки, через які проходить світло, або чути сміх із сусідньої кімнати, враження буде не дуже. І для того, щоб точно не розчаруватись, спробуйте передивитися відгуки, а ще краще дізнайтеся про враження від знайомих.

3. Технічні характеристики. По-

ступово підійшли до одного з найважливіших моментів – технічної сторони квест-кімнат. По-перше, середній строк створення квест-кімнати – приблизно пів року. Якщо квест-кімната створена «правильно», то, звичайно ж, в ній нічого не зможе загрожувати вашому життю. Так, існує певна категорія квестів, які несуть в собі небезпеку для учасників, особливо якщо вони проводяться в умовах з потенційно високими факторами ризику (наприклад, недобудовані будівлі). Проведення таких квестів має передбачати як мінімум вікові обмеження – від 14-16 років. По-друге, реквізити і декорації самих кімнат мають властивість псуватися, тому не варто соромитися питати у адміністраторів про стан кімнати, бо це може дуже позначитися на тій же атмосфері.

У Миколаєві відкрито вже більше 20 квест-кімнат, які будуть до вподоби

будь-якому охочому, від новачка до досвідченого вередуна. Найчастіше кімнати знаходяться в центрі міста, ціни від 500 грн за команду. В більшості квест-кімнат передбачена система знижок для студентів та іменинників.

Серед улюблених кімнат молоді нашого міста перші місця все ж таки займають квест-кімнати з елементами жажів: «Лабіринт», «Привиди Рівер-Хілла», «Амативіль». Серед інших, більш спокійних жанрів, виділяють «Майстерню Да Вінчі», «Парфумер», «Алісу в країні чудес».

І наостанок. Квест-кімнати – не лише спосіб перевірити свою інтуїцію та кмітливість, а й спосіб отримати абсолютно нові емоції. Знайшовши вихід з кімнати один раз, ви захочете робити це знову і знову. Приємного проходження!

Анастасія Саблук

«Стіни» в Європу

Увсьому світі вже давно панує думка, що вуличне настінне мистецтво, або, як то кажуть, стріт-арт – невід'ємна частина культурного обличчя будь-якого міста. Десь це вважається незмінним субкультурним рухом, десь особливою прикрасою вулиць, а десь навіть пам'яткою, що варта окремої уваги містян і туристів. З погляду на ці прості та всім відомі факти, чи не виникає у вас питання, а що ж не так з нашим Миколаєвом? А чи справді з ним щось не так? А що, як я скажу вам, що на стінах наших вулиць можна знайти не лише чийсь автограф, декілька яскравих робіт уздовж «Дормашини» та безліч рекламних оголошень наркотиків, а й власноруч зроблені зображення Мони Лізи, «Створення Адама» Мікеланджело та

ще багато вартих уваги робіт?

На жаль, Миколаїв справді дуже відстає у прикрашанні своїх будівель яскравими зображеннями, навіть у порівнянні з іншими містами України. Це стосується не тільки стріт-арту, а й муралів – різновиду монументального і декоративного малярства, що включає в себе також фрески та мозаїки. І тут слід зазначити, що хоча на перший погляд ці два поняття складно відрізнити, між ними існує принципова різниця. Малюнки на стінах незаконні та мають бути знищені, а от мурали повністю законні, якщо вони не псують архітектурний вигляд будинку.

Ба більше, існує навіть спеціальна процедура «узакононення» цього монументального мистецтва. Як зазначив начальник управління архітектури Ми-

колаївської міської ради Андрій Цимбал в інтерв'ю NikLife: «Малюнки на стінах незаконні. Є узгоджені фасади, паспорти фасадів, власники зобов'язані підтримувати їх у належному стані. Мурали – це зовсім інша справа. Це не тільки картини фарбами, це можуть бути ті ж мозаїки, ті ж графіті в техніці штукатурки. Якщо людина готує ескіз, підготувати погодження паспорту фасаду не складно». Але для цього, як і для будь-якого масштабного проєкту, потрібні дві речі: натхнення та фінансування.

Хоча Миколаїв лише нещодавно почав «відкриватися» всій Україні в культурному плані, ми вже встигли розгубити майже всіх «вуличних» митців. Найбільш досвідченим в мистецтві стріт-арту у нашому місті вважають

• Цікаво про

В'ячеслава Балабаєва, лідера культури графіті в Миколаєві. Цей художник прикрасив стіни майже всіх країн Європи, але зневірився у можливості зробити рідне місто більш красивим. «Художників-монументалістів, що практикуються в Миколаєві, на жаль, можна перелічити на пальцях. Багато вже давно переїхали в інші країни, де їх навички цінують вище» – розповідає В'ячеслав та зазначає, що вже й сам втомився оббивати поріг Департаменту архітектури зі своїми ідеями та ескізами.

На цій не дуже оптимістичній ноті у суворі реалії Миколаєва вирішила «увірватися» молодь. Команда юних та амбітних художників нашого міста створила та почала втілювати у життя власний творчий проєкт. «Sousgdetto» – саме таку назву має це творче угруповання – інтерпретують відомі твори світових художників і втілюють їх на стінах Миколаєва. Команда заручається порадами митців з усієї України, а стилістично орієнтується на мінімалізм та класичний американський поп-арт. Виходить яскраво, креативно та незвично. Ці талановиті художники та дизайнери мають на меті побороти

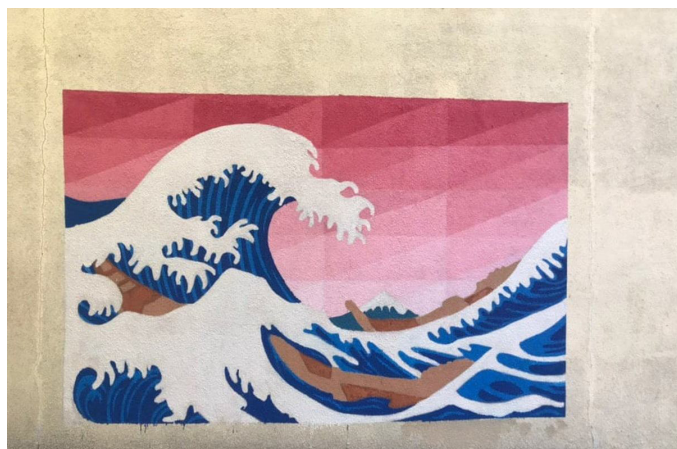
депресивну «сірість» наших вулиць, прикрасивши стіни такими картинами як «Купання червоного коня» Кузьми Петрова-Водкіна, автопортрет Ван Гога, «Створення Адама» Мікеланджело, «Велика хвиля в Канагава» майстра Капусіки Хокусая та ще декількома роботами. Останні дві картини вже можна знайти на стінах Миколаєва.

Ще однією приємною подією для нашого міста стало створення 31-метрового муралу в рамках інформаційної кампанії «Розірви коло». В листопаді цього року київський художник Олександр Корбан присвятив 9 днів створенню величезного малюнка на фасаді однієї з багатоповерхівок на Херсонському шосе. «Обійми себе» –

саме таку назву має це зображення. Мурал приурочений до всевітньої акції проти гендерно-обумовленого насильства. На жаль, проведення цієї акції відбулось не з ініціативи влади нашого міста. Мурал створений за гроші уряду Великобританії в рамках програми фонду ООН, також схожі мурали намалюють ще в двох містах України – Лисичанську та Харкові.

Сподіваємось, що після позитивної реакції містян на подібні активістські проєкти, цим питанням все ж таки почнуть перейматися на більш «високому» рівні. Тож, допоки міська влада вважає обшарпані стіни більш красивими та прийнятними для нашого міста, уся надія покладається на чужі інвестування та ініціативну молодь, чії амбіції й натхнення наближають наші вулиці до більш цивілізованого, красивого та яскравого європейського зразка.

Юлія Постна

Студентський квиток – у смартфоні

Що студенти забувають удома частіше: свій смартфон чи студентський квиток? Запитання, звісно ж, риторичне, але скоро воно втратить свою актуальність. Про це потурбувалася Мінцифра спільно з Міністерством освіти і науки України.

Вже скоро студенти закладів вищої та професійно-технічної освіти мати-

муть змогу користуватися електронним студентським/учнівським квитком.

Це стало можливим завдяки затвердженій Урядом постанові «Про реалізацію експериментального проєкту щодо застосування електронних студентських (учнівських) квитків».

Чекайте на появу е-студентського у мобільному застосунку. Дія вже на початку наступного року!

Оцифрування квитків відбуватиметься за згоди особи на використання даних, зокрема персональних, що містяться в Реєстрі студентських (учнівських) квитків Єдиної державної електронної бази з питань освіти. Е-квиток формуватиметься автоматично за умови наявності усіх необ-

хідних відомостей про студентський/учнівський квиток державного зразка в Реєстрі ЄДЕБО та міститиме унікальний електронний ідентифікатор – QR-код. Перевірка достовірності е-квитка відбуватиметься за допомогою технічних засобів без додаткового пред'явлення документа, що посвідчує особу.

«Електронний студентський квиток у смартфоні – більш ніж цифрова версія «традиційного» студентського пластикового квитка. Функціонал електронного студентського наповнюється, виходячи з потреб закладу освіти і його студентів», – йдеться у повідомленні на сайті Кабміну.

Медіацентр ЧНУ
ім. Петра Могили

• Враження

Невже соромно бути українцем?

(Ідея написання цієї статті формувалась багато років)

Для нас, українців, проблема самоідентифікування і усвідомлення того, що ми є носіями одного із найбагатших культурних досвідів, постає досить гостро. Ніби незалежність України святкуємо аж 28 років, а досі не навчилися гордо сприймати себе українцями. Звучить абсурдно, але так воно і є. Можливо, комплекс меншовартості у порівнянні з російським народом досі придушує нас, заважає нашому розвитку. Якщо ви запитаете в пересічного українця, що для нього означає його держава та що асоціюється з його культурою, ви отримаєте відповідь: «Козацтво, Хмельницький, Шевченко, вишиванка, борщ, сало, вареники». Ця «шароварщина» пригнічує українську націю, знижує її престиж серед інших культур. Ці ярлики навішують ті, котрі самі не знаються на українознавстві. Дивно, але про культуру нашого народу можна більше дізнатися з підручників, аніж у живому спілкуванні. Ця інформаційна герметичність законсервувала наші знання, відставила їх на полицю, і тепер вони чекають сезону відкриття банок зі своїм культурним джемом, але, на жаль, сезон все ніяк не настає.

Нам треба усвідомити, що українство – це не десь там. Українство є тут і зараз. Уявляєте, говорять, що про це можна згадувати не тільки на державні свята? Українці не те що не люблять свою культуру, зовсім ні. Я вважаю, що вони просто втомилися від шаблонної інформації, яку примусово втовкмачували ще зі шкільних років, яка згодом стала затертою до дірок, а тому нецікавою. Цей культурний нігілізм для іноземців є певним шоком. Як тільки хтось питає про особливості нашої культури, краю або просить показати якісь визначні місця в тому ж Миколаєві, що ми зазвичай говоримо? Варіант 1 – мовчимо, намагаючись згадати якусь інформацію (а в голові Error); варіант 2 – просто говоримо, що нічого цікавого тут немає: «От краще в Одесу/Львів/Київ поїдете / В Україні робити нема чого».

Чому, коли за кордоном просять представити свій край, українці зазвичай співають пісню, особливо «Червону руту»? Ні, я нічого не маю проти цієї пісні, але невже, крім співу, українці не можуть ні в чому більше себе показати? Як вузько і стереотипно ми мислимо! Де креатив і творчість? Чому ми досі бачимо Україну бідною й радянською?

Чому дехто боїться визнати себе українцем в широкій компанії чужоземців? Невже бути українцем – соромно? Невже українці – це тільки заробітчани – сучасні раби на добровільній основі?

Чому ми боїмося відстоювати свої політичні погляди? Невже роль підкореного настільки вкорінилася в душі пересічного українця?

Чому в Миколаєві, наприклад, якщо людина говорить російською, вважається, що вона не любить Україну? А якщо діаспорець говорить англійською, то він патріот? Мови бувають різні, але країна – одна!

Чому в момент, коли треба згуртуватися, ми розлізаємося, як тісто на піріжки? Бути різними добре, бо, як відомо, у конфліктах породжується істина. Але ж водночас плюси й мінуси взаємознищують один одного. Тоді ми залишимося ні з чим.

Чому всі так бояться втратити Україну, а самі роздирають її на шматки своїми радикальними поглядами й неготовністю йти на компроміс?

На жаль, ми не цінуємо те, що маємо. А від цієї нелюбові та непримиренності ми втратимо не тільки країну, а й себе. Бо хто ми без України? Так, зараз в кожній другій сім'ї хтось працює на заробітках в Європі; так, зараз кожен третій випускник мріє не скласти ЗНО, а вступити до польських університетів; так, зараз кожна десята нарікає на зарплату та марить життям в інших країнах. Але хто, якщо не ми, буде любити нашу країну? Хто, якщо не ми, її підтримає в складний час? Хто ми, якщо не Україна?

Вікторія Козоріз

Газета «Вагант».

Точка зору авторів може не співпадати з позицією редакції і засновника.

Адреса редакції: м. Миколаїв, вул. 68 Десанників, 10.

E-mail: studvagant@gmail.com

Web: www.chmnu.edu.ua

Газета видається з 1997 року.

Виходить раз на місяць. Публікації друкуються мовами оригіналу.

Об'єм 2 ум. др. аркуша

Свідцтво про реєстрацію МК № 478 від 19.10.2005 р.

Головний редактор: Наталія Засядько.

Редакційна колегія: Надія Загоруєва, Римма Ламазан,

Анастасія Дамаскіна, Роман Базик, Аліна Хоніч,

Єлизавета Безушко, Юлія Шевчук, Еліна Курінна,

Тетяна Каптур, Анастасія Саблук, Юлія Постна, Вікторія Козоріз.

Дизайн і верстка: Анна Недвиженко.

Відповідальна за випуск: Ірина Білоус.

Надруковано в ФОП Смельянова Т. В.

Адреса: вул. Шевченка, 14.

Наклад 500 екз. Замовлення № _____

Підписано до друку 25.12.2019